

[Valdemar Sørensen.]

fremstille et Par Bemærkninger om det foreliggende Forslag, det skal ikke blive mange. Den ærede Ordfører har jo gennemgaaet Forslaget, saa der vil ikke for mig være Anledning til i Enkeltheder at beskæftige mig med, hvad der staaar i det. Derimod vil jeg gerne sige et Par Ord om noget, der ikke staaar der.

Vi har under Udvalgsarbejdet haft Henvendelser fra Danske Handelsrepræsentanters Landsforbund og Dansk Handelsrejsende-Forbund med Anmodning om at faa indført i Forslaget en Sikkerhed for, at Handelsagenters og Handelsrejsendes Fortjeneste som Provision bliver gjort til privilegeret Fordring, samt for, at Firmaer ikke skal kunne sende Repræsentanter ud paa Handelsrejse uden først at dække deres Rejsseudgifter. Navnlig det sidste Punkt har vi i Udvalget undersøgt med megen Interesse, fordi der ikke er nogen som helst Tvivl om, at der her finder Misbrug Sted af en meget pinlig Art, at der virkelig er Firmaer, som benytter sig af Arbejdsløshedens Tryk paa Folk i den Grad, at de lader dem paa egen Bekostning rejse Landet rundt med en Prøvemappe, uden at de paagældende Firmaer har nogen som helst Sikkerhed for, at den Mand, der gør det, overhovedet har Tag over Hovedet eller Midler til at skaffe sig et Maaltid Mad. Det er en meget uhyggelig Tilstand; den bekræftedes for vort Vedkommende ved Forhandling med disse Organisationer, og naar det ikke har givet sig Udtryk i Forslaget, saa ligger det i, at det var næsten umuligt at forme en Bestemmelse desangaaende. Vi var da i Udvalget, for Regeringspartiernes Vedkommende i det mindste, enige om, at en Lovgivning af denne Art maatte vi have Tid til at undersøge Mulighederne for, og at maaske skulde det ikke staa i Funktionærlovgivningen, men et helt andet Sted i dansk Lovgivning. Jeg tror, jeg tør sige paa mit Partis Vegne, at vi vil fortsætte de Undersøgelser, vi har i Gang i saa Henseende, og haaber, at man saa hurtigt som muligt vil kunne naa til et Resultat.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller udtalte, at hvad han havde at sige om Arbejdet i Udvalget, ikke var Beklagelser, men kun Konstateringer. Jeg maa dog have Lov at bemærke, at det ærede Medlems Konstateringer forekommer mig i

høj Grad at ligne Beklagelser, men jeg ser ikke, at der i det, der er foregaaet, virkelig er Anledning til nogen Beklagelse fra det ærede Medlems Side. Enhver vidste jo, hvordan Forslaget laa, og enhver vidste efter de første Forhandlinger, hvorledes vi fra Regeringspartiernes Side saa paa det, saa jeg kan ikke indse, at der, saaledes som Resultatet nu foreligger, i Virkeligheden er Brug for Konstateringer, der ligner Beklagelser over Arbejdsgangen i Udvalget. Vi er dog naaet til et Forslag, som ogsaa det ærede Medlem har sluttet sig til, efter det ærede Medlems Ord ganske vist ikke med særlig Begejstring.

Jeg hører nu — og det finder jeg i og for sig rimeligt ud fra det ærede Medlems Synspunkt —, at han anser det oprindelige konservative Forslag for bedre egnet til Formaalet end det, der nu foreligger. Jeg kan ikke give det ærede Medlem Ret i denne Betragtning. De Punkter, det ærede Medlem her nævnte og sammenlignede, er jo kun de mindst væsentlige Punkter i Lovgivningen. Hvis man tager de Punkter, der spiller nogen Rolle for baade Funktionærer og Arbejdsgivere, vil jeg dog hævde, at som rationel Lovgivning har dog vistnok Regeringspartiernes Ændringsforslag adskillige Fortrin fremfor det oprindelige konservative Forslag. Jeg behøver blot at henvise til det konservative Forslags § 6 om Opsigelserne, hvor man havde den originale Idé at inddele Funktionærerne i 3 Klasser: Dem, der havde en Embedseksamen, og dem, der var Arbejdsledere, og dem, der havde 4 000 Kr. om Aaret eller derover — og saa hele Resten, og disse tre privilegerede Klasser fik en hurtigere Forlængelse af Opsigelsesfristen end de andre. Man kan se paa selve Forslaget, hvor barokt denne Idé var ført ud i Praksis. For de privilegerede kunde 10 Aar efter deres 25de Aar opnaa den lange Opsigelsesfrist, den uprilegerede store Masse skulde have 25 Aar for at naa 3 Maaneders og 50 Aar for at naa 6 Maaneders Opsigelse. Det vil sige, at de opnaaede den 6 Maaneders Opsigelse, naar de var 75 Aar og for længst havde overskredet Aldersrentegrænsen og formodentlig for længe siden var ude af praktisk Virksomhed. Det forekommer os en lidt ejendommelig Maade at lovgive paa, og vi har derfor foretrukket i vort Ændringsforslag at stille de paagældende lige